

om at lette Landbruget ved den halve Million; nu komme vi til at fremme Handelens og Skibsfartens Interesser. Spørgsmaalet bliver atter her om at offre en halv Million, og atter her ere vi da rede til at bringe Offret uden Betingelser, rent og purt, ligesom da Taleren var om Opgivelsen af Staten paa Landbruget. Her er det imidlertid, at vore Modstandere svigte, thi her sige de: Nei, det ville vi ikke være med til, enten ville vi forhindre det, eller vi ville kun gaa med dertil, hvis vi kunne opnaa andre Goder; Vettelsen og Fremmet af Handelens og Skibsfartens Interesser i og for sig ville vi ikke bringe noget Offer. — Naar det dernæst blev sagt af den samme ærede Taler, og det ærede 2det Medlem for 11te Kredts (Clausager) ogsaa kom ind derpaa, at denne Forbindelse med Toldreformen var nødvendig, saa maa jeg deroverfor fremhæve, at den Nødvendighed aldeles ikke er begrundet. Det, som Traktaten medfører, er kun Forandringer paa ganske enkelte Poster af den gjældende Toldlov. Det er nødvendigt, og det ere vi rede til at gaa med til, forsaavidt man fra anden Side er villig dertil, men der er ikke Tale om, at dette i og for sig skulde nødvendiggjøre en fuldstændig Toldreform. Det er et vilkaarligt Forlangende, og det kunne vi ikke være med til. Naar man saa bruger det Udtryk, at det er en delvis Toldreform, vil jeg sige, at det er slet ingen Toldreform, det er tværtimod Bestemmelser, som staa i Strid baade med den gjældende Toldlov og med selve den tilføjede Toldlov. Det er Bestemmelser, som staa i Strid med hele den Toldpolitik, som vi følge, baade den gjældende og endnu mere den, som vi paatænke. Derfor staa disse Bestemmelser som, saa at sige, en Undtagelse ganske udenfor de almindelige toldpolitiske Bestemmelser, og derfor kunne vi saa meget bedre tage dem ud særskilt og behandle dem for sig. Naar den ærede 2den Landssthingsmand for 7de Kredts henviste til sin Stilling i Fjor og mente, at vi havde baaret os urigtigt ad ved at ville vente med Toldlovsbehandlingen, til Ol- og Brændevinsstatbehandlingen var endelig afgjort, medens han vilde have haft Sagen fremmet strax, tror jeg, at Erfaringen har viist, at vi have set rigtigt i dette Punkt, idet vi ikke have været vis paa, hvad Meningen var med disse mystiske Udtryk, som Folkethingets Lovforslag indeholdt. Thi hvor er nu Ol- og Brændevinsbestatningen henne? Hvis vi altsaa ikke havde valgt den Fremgangsmaade, vi have valgt, vare vi komne ind paa en Forhandling paa et Grundlag af nye Bestatningslove, som vilde have ført os ind

paa et Forhandlingsomraade, som vi fra først af aldeles ikke vilde kunne have været med til. Der var dernæst en Udtalelse, som det ærede Medlem kom med, nemlig at vi skulde i Fællesudvalg for at blive enige om Toldreformen. Jeg beklager denne idelige Henvisning til Fællesudvalg. Jeg tror, at den gjør stor Skade. Naar man nemlig jaaledes taler om, at vi skulle forhandle i Fællesudvalg, hindrer man derved, at man begynder i Tide at forhandle paa tidligere Stadier og derigjennem tilveiebringer det fornødne Grundlag for en frugtbar Forhandling i Fællesudvalget. Det bør vi huske paa, at hvis man stiller sig paa det Standpunkt: „Ikke før i Fællesudvalget“, umuliggjør man i Virkeligheden de For-Forhandlinger, som høre med. Jeg tror, at denne Sags Behandling netop frembyder et Exempel paa, hvor sørgeligt det er. Denne Sag er bleven behandlet i det andet Thing mellem et Flertal og et Mindretal. Ja, hvorledes er det gaaet? Flertallet stillede sine Forslag, og saa var dermed den Ting afgjort. Der blev stillet Vædringsforslag, men dem blev der ikke taget Hensyn til, og Flertallets Forslag sendtes herover. Nu have vi dem, nu kunne vi ikke bruge dem som Grundlag, og saa kunne vi ikke komme til Fællesudvalg, medens derimod, hvis man havde sørget for i Tide ved Forhandling fra begge Sider at forviise sig om, hvad der kunde anses som et antageligt Grundlag i Fællesudvalget, ja, saa vilde den fornødne Forudsaetning for, at man virkelig kunde være naaet til en frugtbringende Forhandling der, være tilveiebragt. Jeg beklager derfor, at man paa de Stadier, hvor det kunde og burde være sket med god Virkning og som en frugtbar Forberedelse for videre Forhandlinger, slet ikke har pleiet saadanne Forhandlinger. Naar dernæst det ærede Medlem udtalte, at vi frygtede for at gaa i Fællesudvalg, fordi vi var bange for, at vi ikke kunde holde Styret paa os selv, tilstaar jeg, at det forundrer mig at høre en saadan Sigelse fremfat af det ærede Medlem. Jeg tilbageviser den som fuldstændig ubegrundet. Nei, det, som der er Tale om, er, at vi ikke ville indlade os paa Ting, hvorved vi føres til at indtage en uklar og tvetydig Stilling. Det er det, vi ikke ville, og derfor ville vi ikke indlade os paa en Forhandling, naar vi paa Forhaand erkjende, at det Grundlag for Forhandling, der foreligger, er ubrugeligt for os. Hvis vi indlade os paa Forhandling, maatte vi være rede til efter den Stilling, vi i Almindelighed indtage, at sige: Skulle vi forhandle, maa vi komme hinanden i Møde, og saa maa vi ogsaa være fattede paa den Mulighed, at